

183

Kv.

42/0

BUDAKEI OSZKAR teológiai tanár Rádióigehirdetése:
Új év u. vasárnapján. 1943. január 3.-án.

"Mártó 2, 13 - 23."

Keresztyén Gyülekezet! Testvéreim az Ur Jézus Krisztusban!

Biztatást várunk az új év első vasárnapján Istennek ígéjétől, hogy kevesebb szorongással folytathassuk vándorutunkat? Nos, a biztatást megkapjuk. Ha van fülünk a hallásra, bőszégesen merithetünk bátorságot a felolvasott igéből. A mellett azonban, hogy bátorit, óv attól is, hogy el ne bizzuk magunkat és ne ringassuk' bűn ábrándokba magunkat a felől, hogy

MIT VARRHATUNK MINT KERESZTYÉNEK A JÖVŐTŐL ?

1./ Az ige kérlelhetetlenül leleplezi azt az elmentétet, amely a bukott, Istentől elszakadt világ és Ura és Teremtője között kezdettől fogva megvan. Isten emberré alázódik, mint gyermek beleszületik ebbe a világba, szeretetből, hogy Magához mentse. A világ gyűlölettel felel erre a szeretetre és azon van, hogy az isteni gyermeket megölje. Heródesben csak először lángol fel ez a gyűlölet, hogy azután később egyre sűrűbben csapjon az Egyszülött Fiu felé, amíg végre sikerül Ot keresztre szegezni. Honnan van ez a megrendítő szembefordulás Isten mentő szándéka és szeretete ellen? Egész egyszerű hatalmi kérdéssről van szó. Isten feltétlen igénye ez: „En vagyok az Ur, a te Istened, ne legyenek más isteneid” - és ennek az igényének az elismerésére akarja menteni az embert. Az ember azonban szinte tébolyultan ragaszkodik a maga igényeihez és a maga ura akar lenni és maradni még Istennel szemben is. Egészen világosan hatalmának feltétele a rugója Heródes gonosz szándékának. Amikor a napkeleti bölcsektől hírt hall az új király megszületéséről, megretten! Korabeli különböző más források is tudósítanak arról, hogy élete utolsó éveiben nyugtalanul foglalkozott az eljövendő messiás kérdésével és tőle már-már innogni érezte maga alatt trónját. Az ő esetben durván ragaszkodásról van szó külső hatalmához, és ez a ragaszkodás állítja szembe Istennel.

De mindig a hatalom, önállóság, szababság feltétele a végső lelki gyökere az ember lázálzásának Isten ellen. Mindig így volt és így lesz. Csak annyi változik, hogy a szembefordulás Istennel hol rejtettebb, hol nyiltabb gyűlöletté fajul Ellene. Isten ellen, az Egyszülött Fiu ellen és az Egyház ellen. Mert ha erre támadnak, többé-kevésbé tudatosan a Feje ellen, Krisztus ellen támadnak. Korunké a dicsőség, hogy benne ez a támadás az istentelenség szervezett narcává lett a bolsevizmusban. De lappaug és meg-megnyilatkozik a gyűlölet másutt is, mindenütt. Számolni kell vele az egyháznak, mégpedig nem egyes részegyházaknak, hanem az e g y k e r e s z t y é n

e g y h á z n a k. Ez is egy ok arra, hogy keressük egymás kezét, szorítsuk meg nagyon-nagyon melegen és ne eresszük el többé, még a legnagyobb veszélyek elmúltával sem! De számolnunk kell vele az egyeseknek is. Neked is, testvérem, ha még olyan szerény körben mozog is életed. Amint kezd benned megszületni Krisztus és érzik rajtad, hogy hajlasz a Gyernek felé, lesz Heródesed, aki a Gyernek életére tör. Talán még kevésbé veszélyes, ha emberek képében lép eléd, akik lesajnálnak, mert okosabbnak tartottak, vagy képzetelésnek régalmazzák, ami igazi isten- és emberszeretet mint ajándéka ajándékozott meg a betlenemi Gyernek. Veszélyesebb az a Heródes, amely önmagadban támad újból és újból Ellene. Vitába száll benned Övele, kétségbe vonja, hogy szüksége van megváltására, különben elvesztél; szemére veti, hogy tulsokat követel, amikor azt mondja: „Aki én utánam akar jönni, tagadja meg magát...”/Mk.8,34./ Alkudozik Vele, amikor azt követeli, hogy azonnal hagyj el mindent, ami Közötte és közötted áll, azonnal kelj fel és kövessed és ígéretet: majd, holnap vagy holnapután, későbbben vagy azután, későbbben, talán amikor megöregszel. Ugy-e, ismered ezt a Heródest magadban, amelynek mesterkedése nem más, mint az, hogy ne éljen Jézus benned. Harcod lesz vele ezután is, attól fogva, hogy meghódolásra készülsz Isten és a Megváltó előtt mind az utolsó pillanatig. Erre légy elkészülve és ne bánd. Végzetes veszély csak ott van, ahol ismeretlen a Heródes gyűlölete. Ez azt jelentené, hogy abban az egyházban, vagy azokban a lelkekben nem született meg az isteni Gyernek, nem él Krisztus.

2./ Minél drágább Ő nekünk, annál inkább kell tenát számolnunk támadással Ellene, akár kívülről, akár önmagunkban. De nyugodtan nézhetünk eléje: a Heródes gyűlölete tehetetlen. Isten oltalmába veszi a Gyerneket. Szentigénk szerint angyal figyelmezteti Józsefet a veszélyre és utasítja menekülésre. Amikor Heródes meghal, megint angyalát küldi el Isten, aki nemcsak kihozza a kis családot Egyiptomból, hanem még lakóhelyének megválasztására is ad utasítást, hogy elkerülje az újabb veszélyt.

Az egyház egész története, de minden hívőnek élettörténete is tanúságot tesz róla, hogy Istennek gondja van arra, hogy a Heródesek sohase érjenek célt. Ez a bizonyosság nyugtathat meg, ha felhőket látunk tornyosulni az egyház egén és bátoríthat, ha saját lelki küzdelmeink csüggesztenek. Isten nem hagyja magára az egyházat, az övét, mert oltalmába veszi bennük is a Gyerneket. Elküldi angyalait vigyázásra, segítségre. Ezt pedig, testvéreim, nem számom képies beszédnek, hanem szószarint hirdetem, hogy Isten angyalai vesznek körül küzdelmünkben és harcolnak velünk együtt. A modern ember az angyalokba vetett hitét is elvesztette. Hogy mit vesztett ezzel, az mutatja legjobban, hogy milyen megindultan szemléli a képeket, amelyeken angyal vezet át gyermekeket tajtékozó hegyipatak felett tört hidon, vagy vigyáz a szakadék szélén virágot szedő gyermekekre, vagy őrzi álmukat, vagy viszi ölében az örökkévalóságba az innen korán búcsút vett gyermeklelket. Nos, nincs szükség arra, hogy kiábrándult és kifosztott ember hangtalan és könnytelen sirásával, a hívő gyermekkorba kívánczó honvággyal nézzük ezeket a képeket. Azt a hitet fogadjuk el újból és újból Isten kezéből, Aki az angyalok valóságáról is kijelentéssel ajándékozott meg bennünket. Maga Jézus angyalokkal társalog nehéz óráiban; angyalokról, gyermekek őrző angyalairól is szól a néphez; születését, feltámadását is angyalok jelentik. Hogyne találhatnók egészen természetesnek, hogy Isten teremtő gondolat-

tainak gazdagsága nem merült ki földi teremtmények létrehozásában! Mi hihetetlen volna az ige közlésében, hogy az angyalok Isten szolgáló lelkei, akiket Ő elküld szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget? /Zsid.1,14./ Legyen hát bátorságod bizni benne, hogy Isten angyalai vigyáznak gyermekeidre. Hidd el, sokszor mentette meg az ő vigyázásuk, amikor te nem tudtál rá vigyázni! Legyen bátorságod megnyugvást meríteni abból a bizodalomból, hogy Isten angyala vigyáz a te katonádra is, ezer veszélyek közepette is megóvhatja, eltérítheti a süvítő lövedéket, a vinnyogó repeszdarabokat is útjából. Legyen bátorságod önmagad sorsa felől is nagyobb reménységgel lenned, mert bizol az angyalok szolgálatában. Ez a szolgálat minden bizomnyal kiterjed az örködésre a test épsége felett is. Küldetésük mégis elsősorban vigyázás és segítség, hogy az isteni Gyermekek maradjon épségben az egyházban, az egyesekben, a kicsinyekben és nagyokban, a harcteret járókban és az itthon aggódókban. Mindennél fontosabb ez, mert mindennél fontosabb, hogy Isten legyen az Úr és Isten akaratában és szolgálatában találjuk meg nyugtalan szívünk számára a békességet és megnyugvást. Hidd el, fontosabb ez a számodra is minden testi jólétnél és földi örömnél! Valamiképpen keserű a melléki-ze, ha Isten nélkül élvezed.

3./ Hogy a Maga számára hódítson meg bennünket, hogy Őhozzá vezessen az Egyszülött Fiú, sokszor olyan utakon vezet bennünket Isten, amelyeket mi másképpen képzelnénk el. Ima, Heródes gyűlölete ellen is el tudnánk gondolni mi más védelmet. Olyan egyszerű lett volna, Istennek halállal kellett volna ő t sujtania. E helyett földönfutóvá teszi a Gyermekeket és szüleiket. Heródes tomboló gyűlöletének is miért kellett áldozatul esni a bethlehemi kisdedeknek és az anyák sirásának és jajgatásának miért kellett betöltenie a kis házakat, a szűk utcákat? Inkább Heródesnek ontották volna vérért, a kegyetlen zsarnoknak, aki nek vérszomja tulajdon három fiát sem ki-mélte meg. De később is: miért kellett Jézusnak ismételt bujnia ellenségei elől, miért kellett azután elszenvednie megostoroztatást, megverettetést, kereszthalált? Miért? Mert Isten útjai mások, mint a mieink. Kétségtelenül lesujthatott volna Heródesre és hódolatra kényszeríthette volna később Jézus ellenségeit. Nekünk csak sejtenünk lehet, hogy miért nem tette. Nyilvánvalóvá kellett lennie egész megdöb-bentő *borzal*mában, hogy ez a világ nem bírja el az Istent a maga körében, halálára tör. Azután az Isten Fiának fenéig kellett úritenie minden földi nyomoruság keserű poharát, hogy megfogódzhassék Benne a földnek minden szenvedője és soha senki sem mondhatta: az én szenvedésem nagyobb, mintsem megérthetné!

A bethlehemi kis gyermekek vérének is azóta számtalan vértanú vérének is ki kellett ontatnia, hogy újból és újból óg-re kiáltson azok ellen, akik mind a gyilkosságig gyűlölik a Megváltót és követőit. De azért is, hogy megtanítson arra, hogy a földi élet sem drága, amikor arról van szó, hogy csak Jézus éljen. Mindig minden intézkedésében és végzésében ez az Isten célja: csak Jézus éljen, csak az Ő élete bontakozzék ki a földön is az emberekben. Ez a cél magyaráz meg számunkra sok mindent, amit különben érthetetlennek kellene találnunk. A ma szenvedésére, az egész világ felett hangzó, fiatkat sirató sok rákneli jajra fény hull az isteni szándék felől: a bethlehemi gyermek maradjon meg, vagy keljen életre a szivekben. Ha nem vezette hozzá az embereket az öröm, vezesse most hozzá őket a bánat és gond. Magyar népünk sok megpróbáltatásának is itt keressük a magyarázatát. A magad sok megpróbáltatásának is itt keressél nyitját.

786

Azt hiszed, kevesebb könnyel a szemedben inkább megláttad volna Jézust, a magad Megváltóját? Hidd el, Isten jobban tudja. És vigyázz, hogy összetörten legalább megmentesd a magad számára a Gyermekeket!

Hogy mit kell tennünk nekünk? Engedelmeskednünk. Ahogyan József Isten minden fájó utasítása előtt szó nélkül meghajolt. És hozzon a jövő bármit is, mint keresztyének Isten minden végzésére mondjunk alázatos áment! És őrizzük a Gyermekeket, hogy senki el ne vegye tőlünk. Ez a mi feladatunk az új esztendőben is. Biztatásunk pedig, hogy velünk lesznek az angyalok!

Amen!

I g e h i r d e t é s: Advent IV. vasárnapján, 1935. dec. 22.

Keresztyén Gyülekezet! Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

" I. J á n. 1, 1 - 4. "

Advent utolsó vasárnapján, a karácsony küszöbén, a teljes öröm lehetőségével kínál meg epistolai szentigénk. Nem örömmorzsákról, hanem teljes örömről van szó. És nyilvánvaló, hogy a karácsony ünnepével kapcsolatos ennek a teljes örömnak az ígérete. Karácsonykor, testvérem, mindenképpen lesz örököd. Hacsak nem tartozol az élet kifosztottjai, az árván magukra maradt elhagyatottak közé, vagy ha nem valamilyen nagy fájdalom, valamilyen nagy veszteség felett hullatott könnyek között virradt reád karácsony, akkor bizonyára nem lesz számodra örömtelen ez az ünnep. Mert szeretetet fogsz tapasztalni ezekben a napokban és a szeretet még ebben a fásult, események és érzelmek fölött gunyolódó világban is mindig örömet fakaszt. De karácsonykor teljes örömnak a lehetősége nyílik meg a számunkra. Olyan örömnak a lehetősége, amely mélyebb és tartósabb emberek-okozta örömnél, mert emberek sohasem ajándékozhatják meg egymást az egész életre kiható örömmel. És ami a legcsodálatosabb és a leggyönyörűsebb az igazi karácsonyi örömben, teljes még abban a tekintetben is, hogy nincsenek kirekesztve belőle még a földi sors sujtottjai, a boldogtalanok és sirók sem. — Nem lehet kétséges, testvéreim, hogy mi valamennyien kívánóok, hogy az eljövendő karácsony ilyen teljes örömet hozzon a számunkra. Mert öröm, teljes öröm után szomjazik a szívünk-lelkünk. De akkor értsük meg, hogy

T E L J E S Ö R Ö M

Ágának tanúsága szerint csak abból a tényből fakadhat, hogy

1. megjelent az Ige,
2. megjelent az élet és
3. megszületett az emberek között az igazi testvéri közösség.

1./ A világ nem ismer teljes örömet, mert istentelen világ. Valami nagy szakadék tátong Isten között és öközötte. A szakadékot maga tépte föl és önimádásában egyre mélyíti azt. Nem akarja megérteni, hogy mivel Isten kezéből került ki, Istenre van utalva; mivel Isten a Teremtője, Isten az Ura is; mivel Isten tüzte ki célját mindennek és mindenkinek, balgaság és öngyilkosság, csak a pillanatnak élni és lidércfényes célok után futni. Valami nagy elárulás, valami nagy magárahagyatottság fekszi meg átokként ezt a világot és a nyomában nem járhat más, mint tanácstalanság, kapkodás, sebek gyógyítása helyett új sebek tópeése, veszedelmek elől új veszedelmekbe való rohánás. Istenbe beleütközik ez a világ úton-útfélen, de legtöbbször nem akarja megérteni, amikor találkozása van Vele.

Amikor az aranyborjú imádása nyomában a helyett, hogy